

credulitatis fabulosam, & hujus seculi voluptates, seu Paradisum vanarum deliciarum, filios Adæ inducat. Eò pertinere ait, quòd in libro ipso, verè credentibus, pieque viventibus, multoties promissa beata vita: impiis ac incredulis, maleque viventibus, ubi vis ferè, comminata fuerit damnatio æterna. Ac quæris, quomodò Sathanas confiteri possit viam rectam, cum pater mendacii existat? quomodò ipse, ejusvè ministri, veritatem manifestare velint, quam occultare summo nisu studuere semper? Certe sicut tempore quo salvator noster, in Mundo erat, Dæmonia non voluntariè, sed ad id coacta, fatebantur eum esse Christum, Filium Dei: Namque Matth. 8. vers. 20. duo Dæmoniaci clamant: *Jesu, Fili Dei.* Lucæ 4. vers. 34. Dæmoniacus alius ait: *Novimus te quies; sanctus nimirum DEI.* Item ibid. vers. 41. Ex multis Dæmonia exibant, & dicebant; *Tu es Christus ille Filius Dei.* Itidem ex Pythonissâ, Actor. 16. v. 17. Paulo & Timotheo, testimonium præbet Sathan: *Isti homines, inquit, servi sunt altissimi DEI, qui annuntiant vobis viam salutis.* Ita pariter & in Alcorano, Dominus noster Jesus Christus, Sathanâ suosq; ministros, adigere facili operâ quivit, ut confiterentur, eum esse Salvatorem Mundi, utque confirmaret Evangelium salutis: quò scilic. eligenres atque acceptantes viam carnalium voluptatum, ducentem ad æternam damnationem, inexcusabiles essent. Sed age, vestigia viæ rectæ, per Christum quæ ducit ad Deum indagemus; avia etiam simul indicemus, quæ ubi vis obvia occurrunt. Statim Azoarâ i. alloquitur Dominum Universalitatis, misericordem, miseratorem, Judicem judicii Diei, & ait: *Te oramus, in te confidimus, mitte nos in viam, seu punctum rectum, vitam eorum quos elegisti*